

Sygnatura akt *II AKa 33/15*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSA Maria Wiatr (sprawozdawca)

Sędziowie: SA Jarosław Papis

SA Sławomir Wlazło

Protokolant: st. sekr. sądowy Łukasz Szymczyk

przy udziale H. T., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2015 r.

sprawy

1. **M. L.**

oskarżonej z art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. **A. K.**

oskarżonego z art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 27 października 2014 r., sygn. IV K 269/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy prawnej skazania oskarżonej M. L. w punkcie 1 i oskarżonego A. K. w punkcie 4 eliminuje art. 91 §1 kk, a opisy tych czynów uzupełnia o stwierdzenie, że stanowią one ciąg przestępstw;

2. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałych zaskarżonych częściach, uznając apelacje obrońców oskarżonych za oczywiście bezzasadne;

3. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym od oskarżonej M. L. kwotę 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych, a od oskarżonego A. K. kwotę 1.520 (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia) złotych.

sygn. akt II AKa 33/15

UZASADNIENIE

M. L. i **A. K.** zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 9 stycznia 2013 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu w celu uzyskania kredytu gotówkowego o nazwie (...) dla firm w wysokości 300.000 zł sporządzili wniosek nr (...) o kredyt z dnia 12 stycznia 2013 roku, który złożony został przez A. K. w Centrum (...) S.A. w Ł. przy ul. (...), do którego załączono podrobione zeznanie podatkowe PIT-36 L o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2011 oraz sporządzone przez M. L., a podpisane przez A. K. nierzetelne pisemne oświadczenie o osiąganych wynikach finansowych z dnia 9 stycznia 2013 roku i rachunek wyników z dnia 9 stycznia 2013 roku w oparciu o dane z podrobionego zeznania podatkowego PIT-36 L dotyczące okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, czym usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 300.000 zł (...) Bank S.A. z siedzibą w W. oraz uzyskania przez M. L. prowizji od udzielonego kredytu w wysokości co najmniej 0,8 % kwoty udzielonego kredytu, tj. 2.400 zł, po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracowników banku co do autentyczności zeznania podatkowego PIT-36 L za 2011 rok, a co za tym idzie wysokości przychodu, kosztów uzyskania przychodu i dochodu dotyczącego firmy (...) oraz możliwości spłaty kredytu przez A. K., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na czynności podjęte przez pracowników banku, tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. w dniu 8 lutego 2013 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu w celu uzyskania kredytu gotówkowego o nazwie (...) dla firm w wysokości 320.000 zł sporządzili wniosek nr (...) o kredyt w wysokości 320.000 zł z dnia 8 lutego 2013 roku, który złożony został przez A. K. w Centrum (...) S.A. w Ł. przy ul. (...), do którego załączono podrobione zeznanie podatkowe PIT-36 L o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2011, dotyczące okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, czym usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 320.000 zł (...) Bank S.A. z siedzibą w W. oraz uzyskania przez M. L. prowizji od udzielonego kredytu w wysokości co najmniej 0,8 % kwoty udzielonego kredytu, tj. 2.560 zł, po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracowników banku co do autentyczności zeznania podatkowego PIT-36 L za 2011 rok oraz możliwości spłaty kredytu przez A. K., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na czynności podjęte przez pracowników banku, tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 27 października 2014 roku w sprawie IV K 269/13 orzekł:

1) w miejsce zarzucanych w punktach I i II czynów, oskarżoną M. L. uznał za winną tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu:

- w okresie od 9 do 15 stycznia 2013 roku w Ł. w celu uzyskania dla A. K. kredytu o nazwie (...) dla firm w wysokości 300.000 zł, będąc pracownikiem Centrum (...) S.A. w Ł. poświadczyła za zgodność z oryginałem kopię zeznania podatkowego PIT-36 L bez porównania go z oryginałem, który to dokument nie odpowiadał rzeczywistemu stanowi rzeczy, a następnie ten nierzetelny dokument przedłożyła wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu i załącznikami do niego w (...) Banku S.A. z siedzibą w W., przy czym dokument ten zawierał dane mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu,
- w okresie od 8 do 12 lutego 2013 roku w Ł. w celu uzyskania dla A. K. kredytu o nazwie (...) dla firm w wysokości 320.000 zł, będąc pracownikiem Centrum (...) S.A. w Ł. przedłożyła wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu i załącznikami do niego w (...) Banku S.A. z siedzibą w W. nierzetelny dokument w postaci uprzednio poświadczonej przez nią za zgodność z oryginałem kopii zeznania podatkowego PIT-36 L, którego nie porównała z oryginałem, a który nie odpowiadał rzeczywistemu stanowi rzeczy, przy czym dokument ten zawierał dane mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu

i każdym z wyżej wymienionych czynów wyczerpała dyspozycję art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej M. L. warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat;

3) na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej M. L. karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na 30 złotych;

4) w miejsce zarzucanych w punktach I i II czynów, oskarżonego A. K. uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu:

- w okresie od 9 do 15 stycznia 2013 roku w Ł. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez uzyskanie kredytu o nazwie (...) dla firm w wysokości 300.000 zł złożył wniosek z dnia 9 stycznia 2013 roku, do którego załączył kopię potwierdzonego za zgodność z oryginałem przez M. L. zeznania podatkowego PIT-36 L o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2011, które w rzeczywistości nie odpowiadało oryginałowi oraz nierzetelne pisemne oświadczenie o osiągniętych wynikach finansowych z dnia 9 stycznia 2013 roku i nierzetelny rachunek wyników z dnia 9 stycznia 2013 roku, tj. dokumenty dotyczące okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, a ponadto fałszywie przedstawił swoją sytuację finansową poprzez nie ujawnienie obciążających go kredytów i w ten sposób usiłował wprowadzić w błąd pracowników banku co do zamiaru i możliwości spłacenia wyżej wymienionego kredytu i doprowadzić (...) Bank S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 300.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na nie przyznanie kredytu,
- w okresie od 8 do 12 lutego 2013 roku w Ł. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez uzyskanie kredytu o nazwie (...) dla firm w wysokości 320.000 zł złożył wniosek z dnia 8 lutego 2013 roku, do którego załączył kopię potwierdzonego za zgodność z oryginałem przez M. L. zeznania podatkowego PIT-36 L o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2011, która w rzeczywistości nie odpowiadała oryginałowi, tj. dokument dotyczący okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, a ponadto fałszywie przedstawił swoją sytuację finansową poprzez nie ujawnienie obciążających go kredytów i w ten sposób usiłował wprowadzić w błąd pracowników banku co do zamiaru i możliwości spłacenia wyżej wymienionego kredytu i doprowadzić (...) Bank S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 320.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę przyznania kredytu

i każdym z wyżej wymienionych czynów wyczerpał dyspozycję art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na 60 złotych;

5) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego A. K. warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat;

Ponadto wyrok zawiera rozstrzygnięcia o przepadku dokumentów i kosztach sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli prokurator oraz obrońcy oskarżonych. Wobec tego, że Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2015r. uznał apelacje obrońców oskarżonych za oczywiście bezzasadne, a wniosek o uzasadnienie wyroku złożyła jedynie obrońca oskarżonej niniejsze uzasadnienie zostało ograniczone do omówienia apelacji prokuratora i obrońcy M. L., zgodnie z treścią art.457§2kpk.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych i zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść wydanego w tej sprawie orzeczenia tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez dowolną ocenę zebranych w sprawie dowodów, dokonaną wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego skutkującą przyjęciem, iż oskarżeni M. L. i A. K. nie działali w warunkach współsprawstwa w zakresie zarzucanych im czynów zabronionych, a popełnione przy ocenie materiału dowodowego błędy skutkowały niedostatkami sporządzonego w tej sprawie uzasadnienia wyroku, podczas gdy załączenie do wniosków o kredyt gotówkowy o nazwie (...) dla firm z dnia 9 stycznia 2013 r. i z dnia 8 lutego 2013 r. podrobionego zeznania podatkowego PIT-36 L o wysokości

osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2011 r. oraz nierzetelnego pisemnego oświadczenia o osiągniętych wynikach finansowych z dnia 9 stycznia 2013 r. i nierzetelnego rachunku wyników finansowych oraz okoliczności wynikające z zeznań świadków Ł. O. i K. B. oraz dane wynikające z zabezpieczonej dokumentacji bankowej, która w całości została wypełniona pismem ręcznym osobiście przez M. L., a sporządzenie tych dokumentów nie należało do jej obowiązków jako doradcy finansowego lecz do kredytobiorcy i dowodziło przez to jej osobistego zaangażowania w pozyskaniu kredytu przez A. K., który jedynie podpisał przygotowane dla niego dokumenty, tym bardziej, że przy 10-letnim doświadczeniu zawodowym M. L. niemożliwe było niezauważenie przez oskarżoną oczywistych wad przedłożonego jej dokumentu w postaci PIT - 36 L za 2011 r. tj. braku prezenty Urzędu Skarbowego, braku podpisu podatnika, braku wskazania nr KRS organizacji pożytku społecznego, co pozwala na uznanie, iż ww. dopuścili się współsprawstwa przy przestępstwach określonych w art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 2 k.k., przy ewentualnym przyjęciu, iż doszło do ich dokonania w ciągu przestępstw,

- obrazę przepisu postępowania - art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, wskutek wadliwego określenia kwalifikacji prawnej czynów przypisanych M. L. i A. K. i przyjęcia w podstawie skazania obok kwalifikacji poszczególnych czynów składających się na ciąg przestępstw także art. 91 § 1 k.k., podczas gdy przepis art. 91 § 1 k.k. należy wskazać jedynie w podstawie prawnej wymiaru kary.

Podnosząc powyższe prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Obrońca oskarżonej M. L. zaskarżyła wyrok w pkt 1, 2, 3 i 7 na korzyść oskarżonej i zarzuciła obrazę prawa materialnego, a to przepisu art. 297 §1, polegającą na wadliwej subsumcji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego w sprawie pod tenże przepis prawa materialnego.

Podnosząc powyższe obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej.

Sąd A pelacyjny zważył, co następuje.

Na wstępie rozważań stwierdzić należy, że sąd I instancji w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał sprawstwo i winę oskarżonych w zakresie przypisanych im przestępstw. Ocena materiału dowodowego została dokonana przez sąd z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art.4, 5 i 7 kpk, jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic swobodnej oceny, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd I instancji nie pominął przy wyrokowaniu żadnego dowodu, który mógł mieć w sprawie znaczenie. Sąd Apelacyjny akceptując w pełni motywy sądu I instancji uznał, że nie zachodzi potrzeba powtarzania argumentów zawartych w uzasadnieniu wyroku.

Odniesienie do apelacji prokuratora

Przede wszystkim stwierdzić należy, że nie jest trafny zarzut obrazy przepisów postępowania zawarty w apelacji prokuratora, którego konsekwencją miałyby być uznanie, że oskarżeni nie działali w warunkach współsprawstwa w zakresie zarzucanych im w akcie oskarżenia czynów oraz że przy ocenie materiału dowodowego sąd meriti popełnił błędy, które „skutkowały niedostatkami sporządzonego w tej sprawie uzasadnienia wyroku”. Przeciwnie lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozostawia wątpliwości, że sąd I instancji oparł się na całokształcie materiału dowodowego zgodnie z treścią art.410kpk, który ocenił z zachowaniem reguł art.7kpk, zaś pisemne uzasadnienie czyni zadość wszystkim wymogom art.424§1kpk. W tej sytuacji za sądem I instancji należy powtórzyć, że wyjaśnienia oskarżonej M. L. i wyjaśnienia oskarżonego A. K. (nie przyznających się do dokonania zarzucanych im czynów) w odniesieniu do okoliczności pozwalających na ustalenie, w jaki sposób doszło do przekazania (...) sfalszowanych zeznań podatkowych PIT 36 L za 2011rok oraz nierzetelnego oświadczenia o wynikach finansowych osiągniętych przez firmę A. K. z 09.01.2013r. i rachunku wyników z 09.01.2013roku, wzajemnie się wykluczają. Odwołując się do treści

pisemnych motywów wyroku stwierdzić należy, że zebrane dowody, w tym w szczególności wyjaśnienia oskarżonych wskazują na możliwość istnienia trzech wersji zdarzenia:

-oskarżony A. K. przekazał oskarżonej M. L. sfalszowany dokument i ona nie sprawdzając jego oryginalności przekazała go jako załącznik do obu wniosków kredytowych czyli ze stycznia i z lutego 2013 roku, a treść oświadczenia i rachunku wyników w styczniu 2013 roku wpisała na podstawie oświadczenia oskarżonego i treści PIT 36 L za 2011r. (wersja oskarżonej),

-oskarżona M. L. sfalszowała zeznanie podatkowe PIT 36 L za 2011r. i na jego podstawie wypisała oświadczenie i rachunki wyników, które oskarżony A. K. podpisał nie czytając, a następnie oskarżona przekazała te dokumenty (...) (wersja oskarżonego),

-oboje oskarżeni współdziałali i oboje mieli świadomość, że dostarczona przez nich do (...) kserokopia PIT 36 L (dwukrotnie) jest sfalszowana, a załączniki do wniosku kredytowego z dnia 09.01.2013r. w postaci oświadczenia o wynikach finansowych i w postaci rachunku wyników są niezgodne z rzeczywistym stanem (wersja aktu oskarżenia).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, sąd I instancji, w sytuacji, gdy oboje oskarżeni nie przyznali się do stawianych im zarzutów a dodatkowo odpowiedzialnością obarczali siebie nawzajem, słusznie uznał, że analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie dała podstaw do pewnego stwierdzenia, iż oskarżona M. L. wiedziała, że przekazana przez nią dwukrotnie do (...) kserokopia zeznania podatkowego A. K. PIT 36 L za 2011 rok była sfalszowana (k 21-23 uzasadnienia). W ocenie sądu odwoławczego nie ma potrzeby powtarzania zaprezentowanej w pisemnych motywach wyroku argumentacji, która zasługuje na pełną akceptację, a która prowadzi do wniosku, że w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, a także dyrektyw art.5§2kpk nie można ustalić w sposób pewny, iż oskarżona M. L. wiedziała, że PIT 36 L za 2011 rok A. K. jest sfalszowany. Za sądem I instancji należy wszak powtórzyć, że jej wyjaśnieniom w tym zakresie nie przeczy żaden dowód, za wyjątkiem wyjaśnień oskarżonego, który negował, że w ogóle miał wpływ na treść tego oświadczenia i rachunku wyników.

W tej sytuacji, gdy sąd I instancji odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego swoje stanowisko w tej kwestii precyzyjnie uzasadniając, wyraźnie trzeba stwierdzić, że nie ma dowodów, które pozwalałyby na jednoznaczne ustalenie przestępczego współdziałania oskarżonych. Apelacja prokuratora nie dostarcza żadnych argumentów, które pozwoliłyby na odmienną ocenę zebranych dowodów i przyjęcie, że oskarżeni współdziałali w popełnieniu zarzucanych im w akcie oskarżenia czynów. Wbrew twierdzeniom skarżącego o porozumieniu oskarżonych, co do chęci wspólnego popełnienia przestępstwa nie świadczy fakt, że to M. L. sporządzała całość dokumentacji przy obu wnioskach o kredyt. Takie założenie byłoby słuszne, gdyby skarżący zdołał wykazać, że M. L. wiedziała, że PIT 36 L dostarczony przez oskarżonego nie zawiera prawdziwych danych. Jak jednak już wcześniej wskazano brak jest dowodów pozwalających na takie ustalenie. Apelacja ma zatem charakter polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji. Lektura środka odwoławczego prowadzi do wniosku, że skarżący utożsamia poświadczenie nieprawdy przez oskarżoną z możliwością przypisania obojgu oskarżonym współdziałania w celu przestępczego uzyskania kredytu. Tak jednak nie jest, co w przekonujący sposób, wykazał sąd I instancji. Zauważyć przy tym należy, że nieporozumieniem jest deprecjonowanie depozycji oskarżonej przez pryzmat momentu, w którym zdecydowała się złożyć wyjaśnienia. Prawem oskarżonej było nie składać wyjaśnień w ogóle, bądź też złożyć je w dowolnym przez siebie wybranym momencie także po zapoznaniu się z całością zgromadzonego materiału dowodowego. To na oskarżycielu wszak ciąży obowiązek wykazania sprawstwa i winy osoby postawionej w stan oskarżenia, a nie na oskarżonym wykazywanie swojej niewinności. Wynika to wprost z treści art.5§1kpk.

Nie można także podzielić poglądów autora apelacji co do tego, że sąd I instancji „odrzucając wersję współsprawstwa co do zarzucanych oskarżonym czynów zabronionych winien rozważyć czy zachowanie oskarżonej M. L. nie należało zakwalifikować jako pomocnictwa oskarżonemu A. K.” (a nie L. ja w uzasadnieniu skargi). Sam skarżący wszak przyznaje, że „pomocnik musi mieć świadomość do jakiego rodzaju czynu zabronionego udziela pomocy bądź przy zamiarze ewentualnym może jej udzielić godząc się na to”. Jeszcze raz należy zatem podkreślić, że skoro skarżący nie zdołał skutecznie podważyć ustaleń sądu I instancji, co do tego, że oskarżona M. L. nie wiedziała, że PIT 36 L za 2011

rok A. K. jest sfalszowany to nie jest możliwe przypisanie jej przestępczego współdziałania z oskarżonym A. K. czy to w formie zjawiskowej współsprawstwa czy pomocnictwa.

Reasumując tę część rozważań – skoro skarżący nie zdołał wykazać, że ocena sądu jest błędna, bądź została dokonana z naruszeniem odpowiednich reguł postępowania tzn. w sposób niepełny, nielogiczny, naruszający zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, bądź też zasadę bezstronności to nie było podstaw do uwzględnienia zarzutu z punktu II apelacji, a tym samym do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Jeszcze raz bowiem należy podkreślić, że zaskarżony wyrok został oparty na rezultatach prawidłowo i wszechstronnie przeprowadzonego postępowania dowodowego, ze szczególnym poszanowaniem gwarancji oskarżonych i pełną możliwą do zrealizowania w konkretnych warunkach wnikliwością w dociekanii prawdy.

Zasadnie natomiast prokurator zarzucił wadliwe określenie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym i przyjęcie w podstawie skazania obok kwalifikacji poszczególnych czynów składających się na ciąg przestępstw także art.91§1kk, podczas gdy przepis art.91§1kk należy wskazać jedynie w podstawie prawnej wymiaru kary. Argumenty środka odwoławczego dotyczące tej kwestii zasługują na aprobatę choć błędnie skarżący sformułował zarzut obrazy przepisów postępowania zamiast zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego. Ciąg przestępstw jest instytucją prawa karnego materialnego i w punkcie określającym w wyroku podstawę kwalifikacji prawnej powoływany być winien jedynie przepis części szczególnej, określający znamiona przestępstwa, nie jest natomiast dopuszczalne powoływanie w tym miejscu art.91§1kk, ponieważ nie wpływa on w żaden sposób na proces kwalifikacji prawnej [np. wyroki: SN z dnia 22 listopada 2012r. VKK 252/12 LEX nr 1231652; SA w Białym stoku z dnia 25 października 2012r. II AKa 95?12 LEX nr 1237642 i z dnia 11 czerwca 2014r. II AKa 115/14 LEX nr 1511614]. Dlatego też, akceptując w pełni poglądy wyrażone w przytoczonych judykatach, Sąd Apelacyjny, niezależnie od błędnie sformułowanego zarzutu, dokonał stosownej korekty zaskarżonego wyroku eliminując z podstawy prawnej skazania oskarżonej M. L. w punkcie 1 i oskarżonego A. K. w punkcie 4 art.91§1kk, a ich opisy uzupełnił o stwierdzenie, że stanowią one ciąg przestępstw.

Odnosnie do apelacji obrońcy oskarżonej M. L.

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Wbrew twierdzeniom skarżącej sąd I instancji nie dopuścił się „obrazy prawa materialnego, a to przepisu art.297§1kk, polegającą na wadliwej subsumcji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego w sprawie pod tenże przepis prawa materialnego.” Lektura środka odwoławczego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, prowadzi do jednoznacznego wniosku, że skarżąca choć deklaruje, że ustalony przez sąd meriti stan faktyczny jest prawidłowy to jednak w innym, niż przyjął sąd, działaniu oskarżonej upatruje brak podstaw do przypisania jej odpowiedzialności karnej. Zdaniem autorki apelacji fakt, że nie można ustalić w sposób pewny, że oskarżona wiedziała o tym, iż PIT 36 L za 20011rok A. K. (k 23 uzasadnienia) uniemożliwia przypisanie jej odpowiedzialności za czyn wypełniający dyspozycję art.297§1kk. Rzecz sprowadza się jednak do tego, że sąd I instancji obarczył odpowiedzialnością oskarżoną nie za to, że „wiedziała, że PIT 36 L jest sfalszowany lecz za to, że „poświadczyła za zgodność z oryginałem kopię zeznania podatkowego PIT- 36 L bez porównania go z oryginałem, który to dokument nie odpowiadał rzeczywistemu stanowi rzeczy, a następnie ten nierzetelny dokument przedłożyła”.Mówiąc inaczej oskarżona, jak ustalił sąd, nie wiedziała, że zeznanie podatkowe zostało sfalszowane czyli, że nie odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy lecz wiedziała, że oskarżony dostarczył jej jedynie kopię owego zeznania oraz że nie porównała owej kopii z oryginałem, a mimo to poświadczyła jej zgodność z oryginałem czyniąc na sporządzonej kserokopii stosowną adnotację (k 24 -25 uzasadnienia). Przedkładając w banku z pełną świadomością kopię dokumentu z adnotacją, że jest on zgodny z oryginałem bez sprawdzenia czy tak jest rzeczywiście oskarżona spowodowała powtórny jego nierzetelność. Brak wiedzy oskarżonej, o tym, że przedłożona jej przez oskarżonego kopia PIT 36 L zawiera nieprawdziwe dane nie może zwalniać jej od odpowiedzialności za to, że niezgodnie z prawdą nadała temu dokumentowi cechy rzetelności poświadczając jego zgodność z oryginałem, którego przecież nie widziała. Wytworzony przez nią dokument przez świadome naniesienie na nim nieprawdziwej adnotacji stał się, w wyniku działania M. L. dokumentem nierzetelnym. Nie ulega wątpliwości i nie jest to także kwestionowane przez skarżącą, że dane zawarte w PIT 36 L dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu w (...) Banku. Nie ma także wątpliwości, że oskarżona uczyniła tak dwukrotnie, gdyż ani w styczniu ani w lutym 2013r. nie widziała

oryginału zeznania podatkowego A. K. za 2011r. Podzielając zatem stanowisko skarżącej co do tego, że przestępstwo z art.297§1kk może być popełnione wyłącznie umyślnie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym stwierdzić należy, że oskarżona umyślnie z zamiarem bezpośrednim w celu uzyskania kredytu dla A,K. naniósła nieprawdziwą informację o zgodności z oryginałem na kopii zeznania podatkowego PIT 36 L za 2011r. M. L. spowodowała zatem, że nierzetelny dokument w postaci kopii zeznania podatkowego (o czym nie wiedziała) stał się w wyniku jej świadomych i celowych zabiegów (naniesienie stosownej nieprawidłowej adnotacji) podwójnie nierzetelny. Nie ulega także wątpliwości, że oskarżona przedłożyła ów nierzetelny dokument dwukrotnie w banku w celu uzyskania kredytu gotówkowego dla A. K..

Wbrew twierdzeniom skarżącej niemożność ustalenia, że oskarżona wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym A. K. zamierzała wyłudzić kredyt, a więc że jej zachowanie wypełniało także dyspozycję art.13§1kk w związku z art.286§1kk nie zwalnia jej od odpowiedzialności za czyn wypełniający dyspozycję art.297§1kk. Przestępstwo określone w cytowanym przepisie należy bowiem do grupy przestępstw abstrakcyjnego zagrożenia. Ma zatem formalny charakter. Dla realizacji jego znamion nie jest konieczne wystąpienie skutku, na przykład w postaci szkody majątkowej. Społeczna szkodliwość opisanych w art.297§1kk zachowań wyraża się w samym zagrożeniu stwarzanym przez sprawcę dla dóbr chronionych prawem. Przestępstwo to jest popełnione już wówczas, gdy sprawca przedłoży podrobione lub przerobione albo stwierdzające nieprawdę dokumenty albo nierzetelne pisemne oświadczenie, chociażby nie doprowadziło to do uzyskania kredytu. Dla zaistnienia tego przestępstwa wystarczy, że starający się o kredyt przedstawi choć jeden fałszywy lub stwierdzający nieprawdę dokument, choć jedno nierzetelne oświadczenie. Za przestępstwo z art.297§1kk odpowiada nie tylko sam starający się o kredyt dla siebie ale także np. pośrednik [np. wyroki: SN z dnia 2 grudnia 2003r. IV KK 37/03 LEX nr 108050; SA w Łodzi z dnia 26 lipca 2000r. II AKa 93/00 KZS 2002/2/55;SA we Wrocławiu z dnia 28 stycznia 2014r. II AKa 421/13 LEX nr 1428294; SA w Warszawie z dnia 28 listopada 2014r. II AKa 356/14 LEX nr 1563692].

Reasumując powyższe rozważania Sąd Apelacyjny uznając, że przypisanie oskarżonej M. L. przez sąd I instancji czynu stanowiącego ciąg przestępstw wyczerpującego dyspozycję art.297§1kk było zgodne z zebranych i prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym w apelacji.

Orzeczone wobec oskarżonej kary nie noszą cech rażącej surowości zwłaszcza, gdy się zważy, że kara pozbawienia wolności została orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na minimalny okres próby. W ocenie Sądu Apelacyjnego, tak orzeczone kary spełnią swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze.

Na podstawie art.636§1 i §2kpk Sąd Apelacyjny zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze kwotę 260 złotych, na którą składają się kwota 240 złotych opłaty od orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywny oraz kwota 20 złotych ryczałtu za doręczenie wezwań.